

den an og holde sig fri af Partikævlet, for at han fremdeles — med Blikket fast rettet mod Maalet — kunde bevare Hovedet klart.

Inde i Dagligstuen ved Siden af begyndte en Grammofoon at skratte. Da den kom i Gang, blev det til en wagnersk Arie, sunget af Nationens Øjesten, Operaens Heltetenor.

Hr. Søholm trykkede paa en Knap under Bordpladen, og næsten som en Automat skød Døren til Gangen sig ind i Muren, og en uniformeret og friseret Dreng kom til syne i Aabningen i militær Retstilling.

„Grosseren kaldte!“

„Luk der!“ befalede Hr. Søholm og gjorde et Kast med Hovedet hen imod den aabne Dør til Dagligstuen.

Da han var bleven alene med Jægermesteren, lagde han Benene op paa en Stol og sagde:

„Vil De vide min Mening, saa er det den, at Enslev er færdig. Stemningen ude omkring paa Landet er imod ham. Han er jo ogsaa en syg Mand. Det skulde De tænke lidt over. For det var jo rart, om De snart kunde faa fat i den rigtige Ende derhenne paa Rigsdagen.“

„Jeg er ikke tilfals,“ sagde Jægermesteren stramt afvisende.

Hr. Søholm slog en Latter op. Han havde i Tankerne allerede gjort sin Svigersøns Bo op og udleveret det til Skifteretten.

„Nej, fint skal det være — og skidt er ’et!“

„Hvad mener De med det?“